

Preek 07-07-2024; ds. Robert Stigter

Lezing: Efeziërs 4:1-16 (NBV21)

Geliefde adoptiekinderen van God,

Na 3 hoofdstukken in de brief aan de Efeziërs met theorie, komen nu 3 hoofdstukken met praktijk. Wat moeten we doen? Als je gelooft in Jezus, of beter als wij samen geloven in Jezus, wat komt daar dan uit voort? En zoals past in deze brief, komt Paulus dan met grote woorden:

13(..)dat wij allen samen door ons geloof en door onze kennis van de Zoon van God een eenheid vormen, de eenheid van de volmaakte mens, van de tot volle wasdom gekomen volheid van Christus.

God heeft ons bedoeld om een nieuwe schepping te zijn. Mensen die horen bij Gods nieuwe wereld. Mensen die tot hun doel komen, die groeien in echt mens zijn zoals God ons heeft bedoeld. En dat kan wel eens heel anders zijn, dan hoe wij getraind worden in deze wereld. Wij worden in onze samenleving getraind tot sterke individuen. Individuen die prestaties leveren. Presterende individuen die autonoom zijn, die geen hulp van andere mensen nodig hebben. Maar dat is precies het tegenovergestelde van wat Paulus bedoelt.

Paulus heeft het over volwassen worden. Dat is zo'n mooie paradox in het geloof. We mogen geloven als een kind, maar het is niet de bedoeling dat we baby's blijven. Het is de bedoeling dat we opgroeien tot volwassen volgelingen van Jezus.

Paulus legt dat uit met een beeld. Het beeld van een zeilboot. Een zeilboot zonder roer kan zelf geen koers houden. Dan waai je met alle winden mee. Zo is het ook met jonge kinderen. Die geloven alles wat je zegt. Hoe ouder en wijzer je wordt, hoe beter je kunt staan voor je eigen mening.

Paulus zegt: groei nou eens op als christen. Daardoor sta je sterker. Als je je roer overdraagt aan Jezus, dan blijf je op koers, welke kant de wind ook op waait. Dat betekent dat je weet wie je bent: een geliefd adoptiekind van God. Alleen hoe God naar jou kijkt is belangrijk, niet hoe anderen naar je kijken of hoe je over jezelf denkt. Dat is de stabiele basis van geloven als een kind.

Maar dan komt het groeien. Het volwassen worden. En dat betekent dat je leert dat je niet alleen bent, maar dat je onderdeel bent van een lichaam. Je bent ingelijfd in het lichaam van Christus, de kerk. Als wij het hebben over volwassen worden, dan bedoelen we juist dat je autonoom bent, zelfstandig, dat je geen hulp van anderen nodig hebt. Maar volwassen worden in Christus betekent juist dat je je meer en meer verbindt met Zijn lichaam. En dat is niet altijd makkelijk.

Want in dat lichaam van Christus kom je mensen tegen die anders zijn dan jij. In dat lichaam gaan dingen fout en moeten we dingen uitpraten en elkaar vergeven. Volwassen worden is dus juist groeien in afhankelijkheid van elkaar. Hulp van elkaar durven vragen en accepteren. Het met elkaar uithouden, ook als je heel anders bent. Niet je eigen wet volgen, in het Grieks je *auto nomos*, maar de wet van Christus: elkaar liefhebben, elkaar verdragen.

Volwassen worden is dus elkaar liefhebben, als verschillende lichaamsdelen van het Lichaam van Christus.

Het tweede aspect van volwassen worden, is iets bijdragen aan dat lichaam.

16Ieder deel draagt op eigen wijze bij tot de groei van het lichaam.

We zijn bedoeld om te leren wat onze gave is. En die gave in te zetten en zo bij te dragen aan de groei van het lichaam.

Paulus schrijft daar een heel ingewikkeld stukje over:

7Aan ieder van ons is genade geschonken naar de maat waarmee Christus geeft. 8Daarom staat er: 'Toen Hij opsteeg naar omhoog, voerde Hij gevangenen mee en schonk Hij gaven aan de mensen.'
9'Hij steeg op' – wat betekent dat anders dan dat Hij ook is afgedaald naar wat lager ligt, naar de aarde? 10Hij die is afgedaald is dezelfde als Hij die opsteeg, tot boven de hemelsferen, om alles met zijn aanwezigheid te vullen.

Paulus citeert in dit gedeelte uit psalm 68:

Met veel vertoon van macht beklom de Heer zijn berg, zijn heiligdom; zijn zege werd bezongen. Men legde gaven voor Hem neer. Zelfs van rebellen heeft de Heer belastinggeld bedongen.

Paulus interpreteert deze Psalm en zegt: Het is Jezus die is afgedaald uit de hemel op de aarde. Hij is mens geworden, heeft geleefd, geleden, is gestorven, begraven. Maar na dat afdalen is Hij weer opgestaan uit de dood en opgestegen naar de hemel. En door dat afdalen en opstijgen heen heeft Jezus de machten en krachten van het kwaad verslagen.

De machten en krachten waren er op uit dat wij hen zouden aanbidden. Jezus heeft ons uit de greep van die afgoden bevrijdt. Hij heeft ze gevangen genomen en hun macht ontnomen. Hij heeft hun wapens buitgemaakt en omgesmeed. En nu deelt hij van die buitgemaakte en omgesmede wapens cadeau's uit aan ons. Geschenken, gaven die we nodig hebben om te groeien als mensen. En we zijn allemaal geroepen om onze gave in te zetten.

Dit is lang niet zo geweest in de kerk. Als je in de kerkenraad zat, ja dan moest je heel hard werken. En als je dan na 4 of 8 jaar weer uit de kerkenraad ging, dan hoefde je niks meer te doen.

Maar dat is niet hoe Paulus het ziet:

11En Jezus is het die zowel apostelen heeft aangesteld als profeten, zowel verkondigers van het evangelie als herders en leraren, 12om de heiligen toe te rusten voor het werk in zijn dienst. Zo wordt het lichaam van Christus opgebouwd.

De taak van de leiders in de kerk is niet om al het werk uit te voeren. De taak van de kerkenraad is om ons allemaal toe te rusten zodat wij samen het werk in zijn dienst kunnen doen.

16Ieder deel draagt op eigen wijze bij tot de groei van het lichaam,

Niks doen is dus geen optie. Natuurlijk zijn er omstandigheden waarin je vermogen om bij te dragen heel beperkt is. Als je in een crisis zit en zelf zorg nodig hebt. Of als je aan het proeven bent van de kerk, net bent aangehaakt. Of als er in je gezin zware dingen spelen.

Maar in principe wordt van ieder van ons verwacht dat je je gaven inzet voor de kerk. Dat maakt ook dat het voor niemand van ons een te zware last wordt.

Het zou mooi zijn als we wat meer gavengericht kunnen werken. Dus niet te kijken waar mensen nodig zijn, waar vacatures zijn. Maar juist te kijken naar wat ieders gave is. Ik geloof dat als iedereen zijn of haar gave inzet, dat er dan geen vacatures meer nodig zijn.

Maar dat vraagt wel wat van ons. Dat iedereen bijdraagt. Dat botst met de levensstijl die wij in de maatschappij aangeleerd krijgen. Wij zijn van nature consumenten. We nemen diensten af, gratis of tegen betaling. En dat is het. Voor je het weet doe je alsof je klant bent van de kerk. In plaats van deel van het lichaam. Ik merk het zelf ook bij de badmintonclub in Voorburg waar ik lid van ben. Ik betaal lidmaatschapsgeld, contributie. En als er een vacature is in het bestuur, ik kijk er niet eens naar. Ik ben daar consument.

Als je je gaven inzet voor de kerk, gaat het niet om je prestaties. Jezus vraagt je niet om te presteren. Jezus vraagt je om je inzet. Je mag groeien en je gaven ontwikkelen. De kerk is als het goed is een veilige proefplek waar we fouten mogen maken. En dat scheidt ruimte. Hier wordt je niet uitgelachen, ook niet als je een onverwacht antwoord geeft bij een kindermoment. We zijn één lichaam. En je lacht je eigen lichaam niet uit.

Dus volwassen worden gaat niet om autonoom zijn, maar om afhankelijk van elkaar durven zijn. En niet om presteren, maar om het inzetten van de gaven die God jou gegeven heeft. En ten derde gaat het niet om sterke individuen, maar om samen.

Want de grootste gave waar we in mogen groeien, is de gave van de liefde. De liefde is de band die ons dichterbij elkaar brengt. Het is de liefde die ons één maakt en ons samen helpt om onze gaven goed in te zetten. Het is de liefde waardoor wij samen volwassen worden en wij samen steeds mooiere mensen worden.

2wees altijd nederig, zachtmoedig en geduldig, en verdraag elkaar uit liefde. 3Span u in om door de samenbindende kracht van de vrede de eenheid te bewaren die de Geest u geeft: 4één lichaam en één geest, zoals u één hoop hebt op grond van uw roeping, 5één Heer, één geloof, één doop, 6één God en Vader van allen, die boven allen, door allen en in allen is.

Dat laatste is het ultieme doel: God die de Vader is van allen, boven allen, door allen en in allen. Dat is realiteit als hemel en aarde één worden. Als de aarde vol wordt van de hemelse liefde en goedheid, als Jezus weer bij ons komt. Daar mogen we nu al van proeven. Als we delen van brood en wijn. *4één lichaam en één geest, één hoop, 5één Heer, één geloof, één doop, 6één God en Vader van allen, die boven allen, door allen en in allen is.*

Amen.